

L' hora del pacte cultural

En una ciutat com València, que no es caracteritza precisament per la seua exuberància cultural, tres administracions, Ajuntament, Diputació i Conselleria, busquen un acord cultural alhora que una delimitació dels seus espais culturals respectius.

Carles Gàmez

Tenint com a mapa d'intervenció la ciutat de València, tres administracions públiques, l'Ajuntament, la Diputació de València i la Conselleria de Cultura, totes en mans de la família socialista —a l'Ajuntament i a les Corts amb una majoria relativa— tracten de posar-se d'acord per enllestir una política cultural coordinada.

Aquest pacte cultural, a més d'una total coordinació entre les tres institucions en l'àrea cultural, es marcaria com a objectiu aconseguir la màxima rendibilitat. Com assenyala Carme Alborch, directora general d'Instituts Culturals, dependents de la Conselleria de Cultura, «si partim de la base que els recursos són limitats, és necessari des de les institucions arribar a acords, i es fa inevitable l'especialització, la delimitació d'espais culturals». Per a la directora de l'IVAECM —l'Institut Valencià de les Arts Escèniques i la Música—, «no té sentit estar fent les mateixes propostes des de diferents administracions quan en definitiva els recursos vénen dels mateixos contribuents».

Aquesta desitjada coordinació ha tingut un precedent en la minitemporada d'òpera, programada al llarg d'aquest any entre la Diputació de València i l'Àrea de Música de l'IVAECM. És precisament aquest gènere, juntament amb el ballet, la dansa, la sarsuela i altres manifestacions *monumentals* allò que formaria el contingut artístic, en un futur, del Teatre Principal.

El teatre, tutelat per la Diputació de València, tancarà les seues portes en finalitzar l'any, i amb ell, el seu actual director, Casimir Gandia, per finalització del seu contracte. Aleshores s'iniciarà una sèrie d'obres de condicionament que el mantindrà tancat pràcticament fins a la pròxima temporada, 88-89. Sobre aquesta possible especialització del Teatre Principal, l'actual diputat de cultura, el socialista Joan Bravo, veu «que és un tema complicat, ja que fer una programació d'òpera exigeix una inversió quantiosa; si pensem que la temporada del Li-

ceu està sobre els 1.600 milions, lògicament caldrà plantejar-se quines condicions són necessàries per a fer una temporada d'òpera, aleshores es veurà si val la pena especialitzar el Teatre Principal».

Dins d'aquesta política d'acotacions d'espais, el Centre Dramàtic veuria reforçat el seu paper, sense la concurrència escènica que significa ara el Teatre Principal. «Allò ideal —diu Carme Alborch— seria que el Teatre Principal ocupara l'espai no cobert ni per la iniciativa privada ni per la pública: òpera, ballet, companyies internacionals de dansa... És clar que també podria passar que companyies invitades pel Centre Dramàtic utilitzaren l'espai del Teatre Principal.»

Quan arribe l'IVAM

L'entrada en funcionament, el pròxim febrer, de l'Institut d'Art Valencià, IVAM, comportarà també una modificació de l'actual paisatge cultural de la ciutat. Una sala com la Parpalló, dependent de la Diputació de València, al davant de la qual es troba Artur Heras, i que s'ha caracteritzat per una programació impecable, necessàriament haurà de coordinar-se amb

un projecte com el Centre del Carme. Aquest espai d'exposicions, abraçarà les manifestacions artístiques més recents, i també servirà de marc per als artistes valencians.

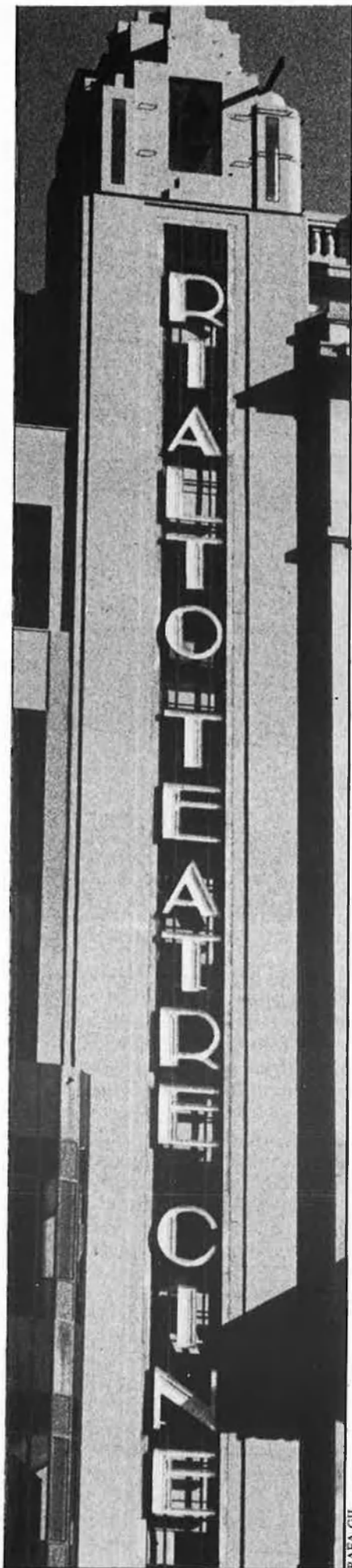
Per a Joan Bravo, diputat de cultura, «sens dubte la posada en marxa de l'IVAM condicionarà les posteriors funcions tant de la Parpalló com d'altres espais d'exposicions, però hi ha prou espai per a l'IVAM i per a la Parpalló».

Un altre dels espais culturals en suspens és el Palau de la Scala, propietat de la Diputació de València. Inaugurat amb l'exposició homenatge a Alfons Roig, a hores d'ara la seua futura i definitiva funció està en l'aire, tot i que es baralla la possibilitat de fer-ne un centre d'atenció i assessorament per als municipis a nivell cultural. D'altra banda, per a la Diputació significa poder disposar d'un marc expositiu excepcional, sense les limitacions d'una sala com la Parpalló. La resposta està en l'aire.

Sens dubte, l'Ajuntament de València és, en aquests moments, el que es troba en una posició més delicada, i el que necessita més urgentment acords unitaris. El seu govern socialista, amb una majoria minoritària, ha vist reta-

Joan Bravo, diputat de Cultura de la Diputació de València.

RAFA GIL

municipals és fonamentalment una qüestió pressupostària». Insistent en el tema d'una política cultural coordinada, aquests dies, el regidor ha mantingut una sèrie de reunions amb Diputació i Conselleria amb l'objecte de fer realitat un projecte unitari. «Hem quedat les tres institucions —diu Cantos— a tenir una sèrie d'encontres periòdics per a coordinar tant aquest tema de les exposicions com altres temes.» Aquesta política passaria per una planificació d'inversions a la ciutat entre l'Ajuntament, la Diputació i la Conselleria de Cultura.

Aquesta col·laboració entre les tres institucions pot tenir en la pròxima edició de la Mostra del Cinema del Mediterrani la seua verificació. El Festival, que ha vist enguany com la Conselleria augmentava la dotació pressupostària de quatre a vint milions, necessi-

Dalt, Carme Alborch, directora de l'IVAECM. Baix, Roberto Cantos regidor de Cultura de l'Ajuntament de València.

RAFA GIL

llar sensiblement els seus pressupostos. Un projecte com l'EAC —Espai d'Art Contemporani— en seria una de les primeres víctimes. José Garneria, director de la Sala d'Exposicions municipal parla de «situació desesperada» per a indicar l'estat en què es troba l'espai que dirigeix. Amb un pressupost entre vuit i deu milions, diu Garneria, «difícilment es pot afrontar una política d'exposicions, si pensem que solament l'edició d'un catàleg ja es planta per damunt del milió de pessetes».

Per a Roberto Cantos, regidor socialista de cultura de l'Ajuntament de València, «el problema de les exposicions

ta urgentment sanejar el seu dèficit per a poder afrontar el futur. «Compte amb la voluntat política —comenta Roberto Cantos— i m'han donat el seu suport tant la Diputació com el Ministeri de Cultura; perquè si això fallara, plegaríem. I ací pau, i allà glòria».

Mentre les tres administracions es posen d'acord, un acord que passa per un pacte polític dins del Partit Socialista, curiosament, l'esdeveniment cultural més significatiu de la *rentrée* artística no ha vingut pel sector oficial, sinó per l'empresa privada, la firma de ceràmica Pamesa i l'exposició de Mariscal a la Llotja de València. □